

דברי חכמה

שיר אור

מילים: רחל שפירא (על פי הרב קוק)

בכל אחד יש אור
שהוא שלו בלבד
ואור כמו שלו
אין לאף אחד.

לפעמים נחבא הוא
אך תמיד קיים
זוהי חובתו
לגלות אותו
להאיר את העולם.

לא כל אחד מודע
לאור שבתוכו
שהוא צריך לשמור
עליו ולטפחו

אם ייתן ממנו
לחבר או זר
איש לא יפגע
אור באור ייגע
העולם כולו יזהר.

וגם בך יש אור
שהוא שלך בלבד
ואור כמו שלך
אין לאף אחד.

זה מקור הכוח
סוד המעיין
זוהי חובתך
זוהי סגולתך
להאיר את העולם.

גיליון 2658 *ל' בשבט תשפ"א *12 בפברואר 2021

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: שושנה שרקי sachlav@outlook.com

"לאהוב את עצמך זו התחלה של רומן לכל החיים"
אוסקר ויילד.

65 שנה להכרזה על גרעין ה'

65 שנים להכרזת גרעין ה'

אנו מתקרבים לסופה של סדרה מיוחדת זאת. בשבוע שעבר התפרסמו ראיונות עם יוהנה פוטש ועם אסטל חצור, שתי חברות הגרעין שהתחתנו עם ותיקים. השבוע נשאל איך ראו ותיקים אחרים את חברי הגרעין.

בשבועות הקרובים נסתכל על שרשרת הדורות (יש כבר דור רביעי לגרעין ה' שחי בכפר הנשיא), נשלים עוד כמה ראיונות, נזכור את חברי הגרעין אשר הלכו לעולמם וטמונים באדמת כפר הנשיא, ונסכם את הסדרה.

קריאה מהנה לכולכם

תמר וולפין

מה חשבו הוותיקים על

המצטרפים החדשים? שמעה וכתבה: נורית אורן

רות גולן: שמחנו מאוד. בתחילת שנות החמישים היה גל עזיבות גדול. כל מי שבא לסייע לנו התקבל בשמחה.

טומי: אני זוכר שאלק הגיע ומיד ביקש להיות מרכז בנין. כמובן שצחקו עליו. אני זוכר שהם התלוננו הרבה, כי חשבו שיזכו פה לרמת חיים יותר גבוהה.

מינה: אני זוכרת שירדתי במדרכה שמובילה מחדר האוכל למקלחת הציבורית, כשבדיוק הגיעה משאית וחברי גרעין ה' ירדו ממנה. הראשונה שירדה היתה רג'י בהריון, לבושה בחליפת מכנסיים בצבע טורקיז. זה היה נראה לי כל כך נועז. מי מאיתנו התלבשה ככה? אנחנו בהריון לבשנו שמלות או חולצות רחבות כדי להסתיר את הבטן. עוד אני זוכרת שעד אז, ביום כיפור היו חברים שצמו, וכאלה שלא, אבל בשביל כולם זה היה יום עבודה רגיל. חברי הגרעין, שהיו קצת יותר מחוברים מאיתנו למסורת, אמרו שזה יום קדוש לעם ישראל ואסור לעבוד. מאז יום כיפור הפך ליום חג וקודש לכולם.

הלן: כשאלק ועדנה הגיעו היה יום מאוד גשום והכול היה מלא בוץ. הם הביאו איתם רהיטים במכולה, מה שלא היה מקובל בימים ההם. הכורסה היתה כל כך כבדה שאי אפשר היה להוריד אותה. קראו לאייבן שיבוא לעזור והוא הוריד אותה ביד אחת. מאז בכל פעם שהיה צריך להרים משהו כבד היו קוראים לאייבן. בין היתר הם הביאו איתם

גם רדיו גדול, אבל לא הרשו להם לשים אותו בחדר שלהם והביאו אותו למועדון שכולם ייהנו ממנו.

ליבי: חשבנו שזה טוב מאוד שהם הגיעו. אלן ומוניקה היו שכנים שלנו. אני זוכרת שמוניקה קנתה לנו דג מלוח משלוח מנות לפורים. אף אחד לא היה קונה דברים כאלה באותם ימים, לא היה לנו כסף, וזה היה מאוד מפתיע ומרגש.

ג'וליה: בשנים שגרעין ה' הגיע לקיבוץ אנחנו היינו באנגליה. אני עבדתי בתנועה בלידס ואת חלק מהחברים הכרתי שם. שמחתי שהם הגיעו לכפר הנשיא, רציתי שיהיה המשך לקיבוץ, ובמיוחד שהם באו מאותה התנועה. כשחזרנו היה לי תמיד קשר טוב איתם כי היו לנו נושאים משותפים.

ראובן: רק זוכר שקבלתם לחברות הגיעה לאספה ואני הצבעתי בעד.

יעל ש: אני הגעתי ב-55 והתחתנתי עם ותיק. זמן קצר לפני בואם של חברי גרעין ה' היה גל התאבדויות בקיבוץ, אולי ארבעה או חמישה אנשים תוך שלוש שנים. אנשים פה התאבדו כמו מים, והרגשתי שאני רוצה לברוח. פתאום התחילו להגיע בכל חודש זוג או יחיד ועוד זוג או קבוצה. מבחינה אישית היה לי טוב כי האנשים האלה היו בני גילי. זה היה נהדר. הם היו חברה' צעירים מלאי התלהבות ושמחה. היתה לי ממש הרגשה טובה. אני זוכרת שלוש נשים צעירות שהגיעו בחצאית, חולצה וסרט בשיער שתפור מחתיכת בד של החצאית ושלושתן נראו לי דומות. הן כמובן לא דומות בכלל, אבל ככה הן נראו בעיני אז. לאט לאט הגיעו עוד ועוד ועוד. היתה שמחה גדולה בקיבוץ ותחושה של התחלה חדשה.

גבי אורן: הגעתי לקיבוץ שנתיים לפני שראשוני גרעין ה' הגיעו. אני זוכר שמאוחר בערב הוקרן סרט על הדשא הגדול. פתאום שמענו את אלזה בן חנוך צועקת בהתלהבות: they're coming! they're coming! מיד הפסיקו את הסרט, וכמה חברים קמו לקבל את פניהם של החדשים. הם שוכנו בצריפים לא הרחק מאיתנו. השתייכתי לחברת הנוער. היינו בני 17 ואותנו עניינו בעיקר חיי הלילה שלהם. היינו עוקבים אחריהם, הקירות היו דקים, ראינו ושמענו הכול.

ראיון עם מאיר ריינס / ראינה: תמר וולפין

מאיר ריינס הוא איש מאד יסודי. כשקבענו להיפגש לראיון הוא הכין רשימה של ראשי פרקים, ובמשך 45 הדקות של הראיון למדתי הרבה על ההיסטוריה של יהדות בריטניה בין מלחמות העולם, וכן על השירות של מאיר בצי הוד מלכותי המלך ג'ורג' הששי.

"חשוב להכיר את הרקע ההיסטורי של החברים הוותיקים", התחיל מאיר את דבריו:

"כשאני נולדתי ב-1923, חמש שנים אחרי תום מלחמת העולם הראשונה, אחרי שמיליון חיילים חזרו משדות הקרב, המצב הכלכלי היה חמור מאד והייתה אבטלה קשה.

בצרפת חפשו נקמה בגרמניה. בגרמניה חשו בושה נוראה על הכניעה במלחמה. על הרקע הזה שגשגו התנועות הפשיסטיות. באנגליה הייתה זו התנועה בראשותו של אוסוולד מוזלי. הוא עצמו היה נצר למשפחה אריסטוקרטית, ועד היום יש במנצ'סטר רחוב על שמו. באנגליה ובאירופה חפשו שעיר לעזאזל להאשים אותם, והשעיר לעזאזל היו היהודים.

חלק מהמייסדים של כפר הנשיא נולדו ב- EAST END של לונדון למשפחות עניות מאד. גם החברים מערים אחרות באו ממצוקה כלכלית. אלה שהלכו ל"חוה" היו חסרי כל תמיכה כלכלית (ביניהם: משה בן-חיים, צבי לוינסון, שלום נמלי), והתנאים האלה מסבירים את הגישה "הקמצנית" שלהם לכל הוצאה כספית. חברי התנועה בהכשרות האחרות היו שכירים של הממשלה ונהנו משכר של פועלים. אני הגעתי להכשרה בגיל 16, וכעבור שנתיים התגייסתי, או נכון יותר "התגייסתי" לצי הוד מלכותי. [החוה שלנו נדרשה לתרום חבר אחד לצבא, וכך באסיפה, בהצבעה חשאית, הוחלט, שזה יהיה אני, ש"יתגויס".

חברי גרעין ה' היו שייכים כבר לדור אחר, הם באו ממשפחות ממעמד הביניים, מאורח חיים שונה.

וכך, למרות שבקרב הוותיקים הייתה שמחה על התגבורת לקיבוץ, ועל היוזמה וההתלהבות של חברי הגרעין, לוותיקים היה קשה להתגבר על הרגשותיהם מול הצעירים שבאו מבתי מבוססים, בתנאים שונים לגמרי, עם כל חפציהם.

בעיניי לא מצאה חן הדבקות של חברי גרעין ה' וגם של רבים מהמייסדים בשפה ובתרבות האנגלית. לדעתי, זה שלא קבלנו גרעין ארץ ישראלי כהשלמה, פגם באופי של כפר הנשיא. יחד עם זה, עד היום הזה, אני לא מוותר על כוס התה שלי..."

חג שמח לגרעין ה'.

התייחסות, זה מה שאני מבקש / דודי פוקס

אני רוצה להתייחס לדבריו של מנהל הקהילה גל סער בנושא ההתנדבות.

גל טוען במכתבו: ש"התנדבות היא תמיד מתוך רוח טובה, מתוך שיתוף פעולה, מתוך חלוקת אחריות ותחומי חוזק של כל אחד ואחת – כי כל אחד ואחת תורמים את מה שהם יכולים, או מוכנים לתרום".

נכון, אבל אחד מתפקידיו של מנהל קהילה טוב, הוא לדעת לשמור על המתנדבים בחברה, לראות אותם, לעודד ולצ'פר, לטפוח על השכם... זה הדלק עליו פועל מתנדב, מילה טובה, מחמאה... הציבור לא תמיד יודע לתת.

לא לחכות עד שיקרה... כמו שכותב גל: "ברגע שמתחילה אווירה לא נעימה, ברגע שמתחיל מרדף אחרי קרדיטים, או יש מאבקי כוחות בתוך קבוצת התנדבות, זה הזמן לשנות את הפורמט ומן הסתם גם לרענן את הכוחות".

מתנדבים הם חלק האנושי היקר והחשוב בכל חברה. וצריך לשמור עליהם, לא לתת ל"אווירה לא נעימה" לקרות.

מתנדבים זה לא גרביים שניתן לכבס, לזרוק ולהחליף, ויש הרבה להחלפה.

זה תפקיד של מנהלים. לעודד ולשמור על המתנדבים, מנהל הקהילה צריך שירצה לתמוך ולעודד בהתנדבות ובמתנדבים.

במיון בזיו יש לנו קבוצה של מתנדבים ומידי חודש, מוענקת תעודת הוקרה לאחד מהם, כי כולנו מבינים שלהגיד תודה, יוסיף במשמרת הבאה. כן גל, זה חלק מניהול בהבנת הנפשות. לזלזל בכך זו לא הייתה דרכינו. תשאל על התעודות שהוענקו מידי שנה בערב יום העצמאות למתנדבים השונים. צר לי עליך שכזאת דרך ותפיסתך לגבי ההתנדבות.

אני רוצה לראות מנהל קהילה שרואה אותנו כקהילה, שרואה את המתנדבים.

דודי פוקס.

דו"ח מימי קורונה, או על קורונה ותופעות הלוואי שלה

1. נדמה לי שהגיע הזמן לחשוף בפניכם את העובדה שלמדתי על בשרי שמי שחולה בקורונה משלם מחיר. ולמחיר קוראים "תופעות לוואי". ושיהיה ברור שאני לא הולך להתבכין כאן, אלא לתאר בנאמנות גדולה את כל מה שקרה.
 2. ראשית לאלה מכם שעוקבים אחרי זמן רב, כבר ידוע שהייתי פריק של בדיקות קורונה. לפחות פעמיים בשבוע הייתי מתעדכן היכן מתקיימות בסביבתי הקרובה בדיקות קורונה ומחיש פעמיים אל הבדיקה המיוחלת. לאכזבתי הגדולה יצאתי במשך חמש פעמים רצופות שלילי ואת זה הרי אני כבר יודע.
 3. ואז קיבלתי את החיסון הראשון. וכעבור כמה ימים נסעתי לבדיקת קורונה במתחם מועצה אזורית מבואות חרמון. מסתבר שמשנה מקום משנה מזל. כעבור יומיים באה הבשורה המיוחלת באתר הפרטי שבו אני מקבל תשובות מקופ"ח כללית. והפעם הקופה בישרה לי בתרועת חצוצרות שאכן נדבקתי בקורונה, או כפי שקוראים לה חובבי הז'אנר קוביד 19 (שזה נשמע לי תמיד אפל ומסתורי כמו סטאלאג 19). מסתבר שכנראה יתכן מאוד שנדבקתי עוד לפני החיסון הראשון, והמחלה הארורה התגלתה בגופי אחריו.
 4. מי שמכיר אותי יודע שאני שייך לזן ההוא שברגע שאני מקבל בשורה שאני חולה, מיד אני מקבל את כל התסמינים של כל המחלות המופיעות באנציקלופדיה בריטניקה של המחלות. ממש כמו אותו אחד מגיבורי 'שלושה בסירה אחת מלבד הכלב' של ג'רום ק. ג'רום.
 5. עכשיו במשך יומיים הייתה לי נזלת ומעט קשיי נשימה, שגרמו לי לרוץ ולבדוק את אחוז החמצן בדם שלפחות לפי תחושתי נמצא כבר ברצפה. המכשיר המהבהב והמשוכלל ששמתי על האצבע המורה לימד אותי תוך זמן קצר שיש לי עכשיו 98% חמצן בדם. ואני הרי כל כך אוהב לקבל את הציון 100.
 6. בכל אופן תוך יומיים אזלה הנזלת, וכעבור כעשרה ימי מחלה קיבלתי אישור ממשרד הבריאות חתום בידי רופא המשפחה ד"ר זיאד האשול, שמודיע לכל מאן דבעי שהחלמתי מקוביד 19, ואני רשאי כעת להסתובב בין הבריות אך להקפיד ולהמשיך להקשיב להנחיות משרד הבריאות ירום הודו.
 7. עכשיו, כמו שכבר אמרתי בהתחלה, יש לכל הסיפור הזה של קורונה תופעות לוואי. אך תחילה גילוי נאות.
- כמה חודשים עוד לפני שחליתי בקורונה, הייתה לי ירידה כללית בכושר הגופני. בבוקר כשהייתי עושה את סיבוב המערכת, כאשר הייתי עולה ב'עליית הנמר' (אותה עליה

שהיא בזווית מאתגרת לכל הדעות, ושלמרות שהיא עקבית מאוד בשיפוע שלה, נדמה לך שכל צעד למעלה הזווית מתחדדת) ובכן בעליית הנמר התחלתי פתאום להתנשף בכבדות מעיקה, והשרירים שלי נמסו והיו למים.

בקיזור לא באמת נהייתי מסיבוב המערכת כמו שאני רגיל ליהנות ממנו.

8. ביני לביני, ניהלתי שיחה רצינית עם גופי, למרות שבעצם היה זה הוא שדיבר "תראה" סח לי גופי בקול שקט ופנימי "בכל זאת דודו, במשך כל השנים האלה אני סוחב אותך בכל מערכות ישראל והניסיונות הבלתי פוסקים של אויביך להכחיד אותך, ועומד במשימה בכבוד רב אם לא למעלה מכך. אבל אני כבר עייף מכל עשרות השנים של מלחמת קיום אכזרית ובלתי מתפשרת, או שאולי כמו שאמרה שחקנית הקולנוע המפורסמת 'זה לא השנים זה המיילים' ובימים האחרונים זה נעשה רק קשה ומפרך יותר". כן את כל הדברים הקשים האלה סח לי גופי עוד לפני שחליתי בקורונה.

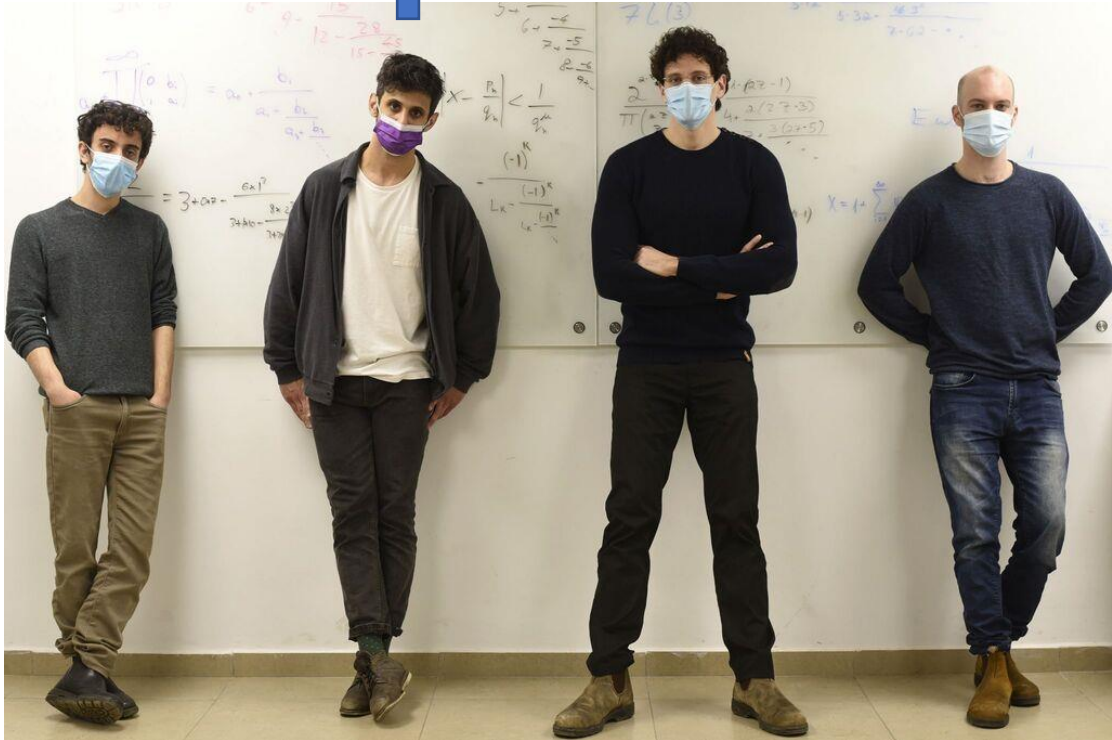
9. עד כאן הגילוי הנאות. ועכשיו באשר לתופעות הלוואי שחיכו לי ביציאה מהקורונה. ובכן לאחר שחלפה הקורונה והאישור ממשרד הבריאות נחתם כיאות ע"ד ר"ר זיאד האשול, התברר לי להפתעתי שמה שהקורונה חוללה בי, זה לשפר את כישורי הגוף העייף וכל מערכותיו.

השרירים ומערכת הנשימה כמו חדשים. אני מרגיש צעיר בעשרים שנה. את עליית הנמר אני עולה בדילוגים מלאי חן ובלי להתנשף, כשאמי ואבי זכרם לברכה מחייכים אלי בחדווה מהשמיים בשחוק רחב ובהנאה גדולה. בקיצור הייתה קורונה ואיננה ועכשיו הכל סבה. טפו טפו טפו!

10. הקריקטורה בעצם לא כל כך קשורה, והיא סתם מעלה שאלה רטורית שהטרידה אותי רבות במשך הימים בהם הייתי חולה קורונה וגם לפנייהם. והיא כל כך רטורית שממש אין שום צורך לענות עליה.

מקור לגאווה

מימין לשמאל : שחר גוטליב, ד"ר עדו קמינר, יואב האריס, ורותם אלימלך.
צילום: רמי שלוש, דוברות הטכניון

המחקר החל כפרויקט לסטודנטים בתואר ראשון בתוכנית רוטשילד-

טכניון למצוינים, בהשתתפות של גל רעיוני וג'ורג' פישה, והמשיך במסגרת פרויקטי מחקר בפקולטה להנדסת חשמל ע"ש ויטרבי בהשתתפות שחר גוטליב, יואב האריס ודורון חביב. שם גם התרחשה פריצת הדרך המשמעותית - אלגוריתם שפיתח שחר גוטליב.

ד"ר קמינר אמר שהתגלית המתמטית הכי מעניינת שהתגלתה עד כה על ידי האלגוריתמים של מכונת רמנוג'אן קשורה למבנה אלגברי חדש שמתחבא בתוך קבוע קטלן. מבנה זה התגלה על ידי יהל מנור, תלמידת כיתה י"ב שהשתתפה בפרויקט במסגרת תוכנית אלפא לתלמידים מצטיינים בטכניון. לדבריו, "במחקר השתתפו גם חברים מהתעשייה - אורי מנדלוביץ' וירון חדד, שתרמו רבות לקונספטים המתמטיים והאלגוריתמיים שבבסיס מכונת רמנוג'אן. חשוב לציין שהפרויקט כולו נערך בהתנדבות, לא מומן על ידי שום גורם, והמשתתפים הצטרפו אליו מתוך סקרנות מדעית טהורה".

פינת המידע הרלוונטי

+ במסגרת רצון להרחבת המענים הקהילתיים
שניתנים לגיל השלישי בכפר הנשיא
ברצוננו לקיים מעגלי שיח כדי לשמוע אתכם.
~ ואת רצונותיכם. לפעילויות תרבות, חברה ופנאי

מתי?
ב-23.2 וב-2.3
בשעות הבוקר והצהריים

+ בהנחיית העו"סים גיל קנטור
ועדי חזן מטעם המועצה
בהמשך ניצור קשר אישי

בואו לבנות את תרבות הפנאי שלכם. בכפר הנשיא!

○ **לפרטים נא לפנות לאירנה 052-6265891**

ימי הולדת

תמיר ברק	12.2 יעל שפרונג
נתן גדייה	13.2 דונה – מטפלת של רות גולן
מורן קולינס	שקד וולפין
17.2 דנה במנולקר	איתי מור
יפעת דבולט	14.2 בת שבע מרקוסון
שחף בכר	יהודה בן זאב
קים קפלן	מיה לוין
18.2 מרקי מרקוסון	15.2 רותי אדלר
אהרון ליאני	יונתן אדלשטיין
	16.2 שלי מנספלד

משולחן העורכת / שושנה שרק

סיפור על אהבה, עיוורון ושיגעון

האגדה מספרת שפעם במקום רחוק נפגשו כל הרגשות והתכונות של בני האדם. כשהשעמום פיהק בפעם המי יודע כמה, השיגעון, כהרגלו כל כך משוגע, הציע לכולם: "בואו נשחק מחבואים!". הספקנות הרימה גבה והסקרנות, שלא ידעה להתאפק, שאלה: "מחבואים? איך משחקים את המשחק הזה?" "זה משחק - הסביר השיגעון - בו אני מכסה את פני ומתחיל לספור מאחד עד מיליון ואתם מסתתרים וכשאני אגמור את הספירה, הראשון מביניכם אשר אמצא ייקח את מקומי כדי להמשיך את המשחק." ההתלהבות רקדה עם האופוריה, השמחה קפצה כל כך הרבה ששכנעה לגמרי את הספק וגם את האדישות, שלעולם לא נהגה להתעניין בשום דבר. אך לא כולם רצו להשתתף; האמת העדיפה שלא להסתתר, בשביל מה? במילא תמיד מוצאים אותה בסוף. הגאווה אמרה שמדובר על משחק מטופש ביותר (אבל מה שהפריע לה באמת הוא שהרעיון לא היה שלה) והפחד החליט שלא לסכן כלום.

"אחת, שתיים, שלוש... "התחיל לספור השיגעון. הראשונה שהסתתרה הייתה העצלנות, מתחת לאבן הראשונה שמצאה בדרכה. האמונה עלתה לשמיים והקנאה הסתתרה מאחורי צל ההצלחה, אשר במאמצים ענקיים, מצאה מקום בצמרת של העץ הכי גבוה. הנדיבות כמעט שלה יכלה להסתתר, כי כל מקום שמצאה היה נפלא בשביל אחד החברים שלה. מה עם אגם שקוף? אידיאלי בשביל היופי, חור בגזע העץ? מושלם בשביל הצניעות, מאחורי כנפי הפרפר? הכי טוב בשביל החושניות, מה עם משב הרוח? יוצא מן הכלל בשביל החופש. כך הנדיבות מצאה מקום צנוע אבל מתאים לה בקרן שמש קטנה. האגו לעומתה, מצא מקום מצוין מלכתחילה, גדול, מאורר, נוח, אבל אך ורק בשביל עצמו בלבד. השקר הסתתר בעומק הים (אבל האמת היא שהסתתר מאחורי הקשת), התשוקה והחשק במרכז הרי געש, השכחה שכחה אפילו איפה הסתתרה.

כשהשיגעון ספר 999,999, האהבה עוד לא מצאה מקום להסתתר, כי כל המקומות היו תפוסים. "מיליון!" הכריז השיגעון והחל בחיפושים. הראשונה

שמצא הייתה העצלות, רק שלושה צעדים ממנו מתחת לאבן. אחר כך שמעו את האמונה שמתווכחת עם אלוהים על זואולוגיה, את התשוקה וחשק שמעו מרעידים את הרי הגעש. באופן פתאומי, הופיעה לה הקנאה וכך הצליח לפענח איפה ההצלחה. את האנוכיות לא היה צורך לחפש, היא בעצמה ולבדה יצאה ממחבואה, שהיה זה קן דבורים.

מרוב שהלך, השיגעון הרגיש צמא, וכך הגיע לאגם ושם מצא את היופי. עם הספק היה קלי קלות, כי מצא אותו יושב על הגדר בלי להחליט עדיין באיזה מקום להסתתר. כך מצא אחד אחד את כולם, את הכשרון בין עשבים הטריים, את החרדה במערה חשוכה, את השקר מאחורי הקשת ואפילו את השכחה שכבר שכחה ששיחקה מחבואים.

רק האהבה לא הופיעה בשום מקום. השיגעון חיפש מאחורי כל עץ, מתחת לכל אבן, בפסגות ההרים וכשעמד להיכנע, הבחין בשיח ורדים והתחיל להזיז את הענפים. לפתע פתאום, נשמעה צעקה איומה וכואבת; קוצי הוורדים פצעו את האהבה בעיניים... השיגעון לא ידע מה לעשות כדי להתנצל. בכה, התחנן, ביקש סליחה ואפילו הבטיח לאהבה להיות המלווה הצמוד שלה.

מאז אותם ימים, בהם שיחקו מחבואים בפעם הראשונה על האדמה, האהבה היא עיוורת והשיגעון מלווה אותה.

